

Polityka migracyjna UE

Jednym z podstawowych zadań Unii Europejskiej jest prowadzenie kompleksowej polityki migracyjnej opartej na solidarności. Ma ona na celu zapewnienie rozwiązań systemowych w odniesieniu zarówno do migracji legalnej, jak i nielegalnej. Na **unijną politykę migracyjną** składają się takie działania jak:

- współpraca z krajami pochodzenia i tranzytu,
- wzmacnianie zewnętrznych granic UE,
- zarządzanie przepływami migracyjnymi
- ograniczanie przemytu migrantów,
- reforma wspólnego europejskiego systemu azylowego,
- zapewnianie legalnych dróg migracji,
- promowanie integracji obywateli państw trzecich.

Rosnąca niestabilność u południowych granic UE powoduje, że więcej ludzi stara się dotrzeć do Unii Europejskiej. UE oraz jej państwa członkowskie intensyfikują wysiłki, by wypracować humanitarną i bezpieczną europejską politykę migracyjną, dostarczającą rozwiązania w sytuacji ogromnej presji migracyjnej. W programie UE nakreślono działania, które mają być prowadzone na szczeblu europejskim przy wykorzystaniu agencji UE i dostępnych narzędzi. W działania mają być zaangażowane wszystkie zainteresowane strony: państwa członkowskie, instytucje UE, organizacje międzynarodowe, społeczeństwa obywatelskie, władze lokalnych i partnerzy spoza UE.

Rys historyczny

Polityka migracyjna UE jest kształtowana w ramach przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Do wprowadzenia Traktatu z Lizbony, obszar ten w przeważającym stopniu rozwijał się w oparciu o system międzyrządowy. Oznacza to, że UE miała ograniczony zakres kompetencji w kształtowaniu jego zasad funkcjonowania na korzyść państw członkowskich. W 1993 roku na mocy Traktatu z Maastricht powstała Unia

Europejska oparta o trzy filary: Wspólnoty Europejskie, wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz współpracę w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych (WSiSW). Pierwszy filar połączył wszystkie dotychczasowe osiągnięcia państw członkowskich w dziedzinie gospodarczo-handlowej. Kompetencje instytucji europejskich były bardzo szerokie, a większość decyzji była uchwalana w drodze zwykłej procedury ustawodawczej większością kwalifikowaną. WPZiB oraz WSiSW w założeniu opierały się o współpracę międzyrządową, czyli procedura ustawodawcza podlegała jednomyślności na forum Rady. Polityka migracyjna została wówczas ujęta w ramach trzeciego filaru, co oznacza, że większość działań w tym obszarze politycznym koordynowały państwa członkowskie. Traktat z Maastricht można uznać za przełomowy moment w historii integracji europejskiej, także w dziedzinie polityki migracyjnej. Tworząc drugi i trzeci filar, poszerzył on w znaczącym stopniu kompetencje Unii o wymiar polityczny. W przypadku polityki migracyjnej – jest pierwszym traktatem, który przeniósł politykę migracyjną na poziom unijny, zakładając podwaliny pod jej uwspólnotowanie w późniejszym czasie.. Dlatego też, w 1999 roku dochodzi do kolejnych zmian: na mocy Traktatu Amsterdamskiego polityka migracyjna została przeniesiona do pierwszego filaru. Od tamtego momentu zakres kompetencji instytucji unijnych w zakresie polityki migracyjnej stopniowo się poszerzał.

Podstawy prawne

Obecnie postawą prawną polityki migracyjnej Unii Europejskiej jest art. 79 i art. 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zapisy traktatowe dają szeroki zakres kompetencji dla instytucji unijnych, upoważniając je do decydowania w drodze zwykłej procedury ustawodawczej w przeważającej części obszarów. Niemniej jednak, w niektórych przypadkach, jak w sytuacji nagłego napływu obywateli, to Rada, jedynie po konsultacji z Parlamentem, samodzielnie podejmuje środki w tym kierunku. Co więcej, Traktat nie przekazuje całości praw instytucjom, zachowując w niektórych przypadkach możliwość decydowania także państwom (np. art. 79 ust. 5 TUE : *Niniejszy artykuł nie narusza prawa Państw Członkowskich do ustalania wielkości napływu obywateli państw trzecich przybywających z państw trzecich na ich terytorium w poszukiwaniu pracy najemnej lub na własny rachunek*).

Na podstawie Traktatu Lizbońskiego, uprawnienia UE w zakresie polityki migracyjnej można podzielić na cztery główne obszary: legalna migracja, integracja, zwalczanie nielegalnej migracji, umowy o readmisji.

Uprawnienia UE w zakresie polityki migracyjnej

Legalna migracja

- ustalanie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich, którzy wjeżdżają do danego państwa członkowskiego i legalnie w nim przebywają, również w celu łączenia rodzin. (państwa członkowskie zachowują prawo do określania wielkości napływu na ich terytorium osób z państw trzecich poszukujących pracy)

Integracja

- stwarzanie zachęt i zapewnienie wsparcia dla działań podejmowanych przez państwa członkowskie w celu promowania integracji legalnie przebywających na terytorium tych państw obywateli z państw trzecich
- nie istnieją natomiast postanowienia dotyczące harmonizacji przepisów i regulacji krajowych

Zwalczanie nielegalnej migracji

- zapobieganie nielegalnej imigracji i ograniczania jej, w szczególności poprzez prowadzenie skutecznej polityki powrotów, przy właściwym poszanowaniu praw podstawowych

Umowy o readmisji

- prawo do zawierania z państwami trzecimi umów o readmisji obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu, obecności lub pobytu na terytorium jednego z państw członkowskich lub przestali je spełniać, do kraju pochodzenia lub wcześniejszego pobytu.

Poza prawem pierwotnym powstało wiele aktów prawa wtórnego dotyczących polityki migracyjnej, głównie w postaci dyrektyw.

Legalna migracja.

Ze względu na kompleksowy i wieloaspektowy charakter tego obszaru polityki migracyjnej, próby uchwalenia jednego ogólnego dokumentu nie przyniosły oczekiwanych rezultatów. Dlatego w chwili obecnej UE skupia się na poszczególnych aspektach legalnej migracji na jej terytorium, regulując ten obszar za pomocą wielu aktów prawnych.

Niebieska karta.

Dyrektywa 2009/50/WE w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji określa tzw. „niebieską kartę UE”, czyli specjalną procedurę uzyskania zezwolenia na pobyt i pracę na preferowanych warunkach dla obywateli państw trzecich i ich rodzin chcących pracować w UE w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Pierwsze sprawozdanie KE

z wdrożenia tej dyrektywy w poszczególnych krajach członkowskich zostało opublikowane w maju 2014 roku. Zawarte w nim wnioski krytykują ogromne rozbieżności w transpozycji dyrektywy do ustawodawstwa krajowego, a także braki danych, np. w odniesieniu do liczby przyjmowanych osób, badań rynku pracy, etycznej rekrutacji, prognozy wynagrodzenia. Nie dostarczenie wiarygodnych danych stoi na przeszkodzie w adekwatnej i obiektywnej ocenie systemu, dlatego w danym sprawozdaniu KE podkreśla niezbędność większej kontroli instytucji unijnych nad prawidłową transpozycją dyrektywy do ustawodawstwa krajowego i zapowiada przeprowadzenie wspólnych obrad z państwami członkowskimi w sprawie poprawy efektywności funkcjonowania systemu niebieskiej karty UE. W roku 2016 KE wyszła z inicjatywą przeglądu tej dyrektywy, gdyż sytuacja nie uległa większym zmianom. W chwili obecnej w Parlamencie i Radzie trwają negocjacje w sprawie reformy obowiązującego prawa.

Wspólne regulacje w sprawie zezwolenia na pobyt i pracę dla obywateli państw trzecich.

Dyrektywa 2011/98/UE ustanawia wspólną procedurę jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego, a także wyznacza wspólny zbiór praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim. W ramach przyznanych praw dla legalnych imigrantów znalazło się prawo do równego traktowania z obywatelami państwa członkowskiego w odniesieniu do warunków pracy (tj. płacy i zwolnienia, bezpieczeństwa i higieny pracy, czasu pracy oraz urlopu), kształcenia i szkoleń, uznawania kwalifikacji, pewnych aspektów zabezpieczenia społecznego, ulg podatkowych, dostępu do towarów i usług, w tym służb doradztwa w zakresie mieszkania i zatrudnienia.

Dyrektywa 2014/36/UE, przyjęta w lutym 2014 r. ustanawia warunki wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w charakterze pracownika sezonowego. Zgodnie z dyrektywą osoby spoza UE mogą legalnie przebywać na terenie UE, wykonując prace sezonowe w okresie od 5 do 9 miesięcy (maksymalny okres pobytu ustanawia państwo członkowskie, natomiast nie może on być dłuższy od 9 miesięcy, tj. okresu maksymalnego ustanowionego dyrektywą). Dyrektywa precyzuje na podstawie jakich dokumentów dany pracownik może wjechać, przebywać i pracować w państwie członkowskim oraz przyznaje katalog podstawowych praw dla takiego pracownika.

Dyrektywa 2014/66/UE ustanawiająca warunki wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Celem tej dyrektywy jest ułatwienie międzynarodowym firmom, które posiadają swoje oddziały lub jednostki na terytorium UE przenoszenie pracowników kadry kierowniczej, specjalistów i pracowników odbywających staż na czas określony.

W maju 2016 roku została przyjęta nowa dyrektywa UE 2016/801 w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair. Zastępuje ona wcześniejsze instrumenty prawne dotyczące studentów i badaczy, rozszerza ich zakres i upraszcza ich stosowanie. Termin jej transpozycji mija z dniem 23 maja 2018 roku.

Integracja.

Zgodnie z zapisami TFUE (art.79) Parlament Europejski wraz z Radą może jedynie podejmować środki zachęcające i wspierające państwa członkowskie skierowane na integrację obywateli państw trzecich. Instytucje unijne nie są wyposażone w instrumenty prawodawcze, które by służyły harmonizacji przepisów krajowych w poszczególnych państwach członkowskich. Dlatego też zakres działań Unii w tym obszarze ograniczył się do uchwalenia dyrektywy 2003/86/WE w sprawie prawa do łączenia rodzin. Celem wprowadzenia tych zasad było umożliwienie członkom rodzin obywateli państw spoza UE przebywających legalnie na terytorium Unii Europejskiej (UE) dołączanie do nich w państwie UE, w którym zamieszkują. Ma to służyć ułatwianiu integracji obywateli państw trzecich. Ze względu na nieodpowiednie wdrożenia tej dyrektywy w niektórych państwach członkowskich, w 2014 roku KE wydała komunikat, w którym określiła wytyczne dotyczące metod stosowania dyrektywy.

Poza tym istnieją inne instrumenty, które mogą stanowić wsparcie dla państw członkowskich w procesie integracji migrantów. Należą do nich m.in.:

- Europejskie Forum Migracji (wcześniejsza nazwa: Europejskie Forum Integracji)
- sieć krajowych punktów kontaktowych ds. integracji.

Nielegalna migracja.

Zgodnie z art. 79 TFUE Unia Europejska jest zobowiązana do podjęcia działań w celu zwalczania nielegalnej migracji, m.in. w handlu ludźmi i odsyłaniu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, którzy nie są objęci ochroną międzynarodową do państw pochodzenia lub tranzytu. W tym celu, Unia jest wyposażona także w pełnomocnictwa zawierania umów o readmisji z państwami trzecimi. W odpowiedzi na panujące wyzwania, a także w oparciu o posiadane kompetencje, w ramach tego obszaru polityki migracyjnej powstało kilka aktów prawnych : w zakresie zwalczania przemytu i handlu ludźmi, kar dla pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających migrantów oraz powrotów tych osób.

Tak zwany pakiet w sprawie zwalczania przemytu i handlu ludźmi jest oparty o trzy podstawowe dokumenty. Dyrektywę Rady 2002/90/WE określającą wspólną definicję przestępstwa, celem którego jest ułatwienie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu w UE, decyzję ramową 2002/946/JHA ustanawiającą sankcje karne za takie postępowanie, dyrektywę Rady 2004/81/WE w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami. Poza tym, w maju 2015 roku KE przyjęła unijny plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów.

Dyrektywa 2009/52/WE określa minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich. Jej celem jest realizacja zapisów traktatu – zwalczanie nielegalnej migracji w oparciu o wewnętrzną kontrolę pracodawców, którzy sprzyjają rozwojowi tego zjawiska

zatrudniając nielegalnie przebywających pracowników. Ta dyrektywa chroni przede wszystkim prawa obywateli państw trzecich do podjęcia legalnej pracy i korzystania z prawa do oskarżenia pracodawcy, który nawiązał nielegalny stosunek pracy z obywatelem państwa trzeciego.

Dyrektywa 2008/115/WE reguluje wspólne normy i procedury w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich. W dniu 9 września 2015 r. Komisja opublikowała plan działania Unii Europejskiej w zakresie powrotów ((COM(2015)0453), a następnie Rada w październiku 2015 r. przyjęła konkluzje w sprawie przyszłości polityki powrotów. Został on uaktualniony w lutym 2017 roku. W marcu 2017 roku KE przyjęła zalecenia w sprawie zapewnienia większej skuteczności powrotów przy wdrażaniu tej dyrektywy.

Readmisja.

Jednym z instrumentów zwalczania nielegalnej migracji jest polityka powrotów i readmisji. W tym zakresie UE prowadzi działania skierowane także na zewnątrz, np. zawierając umowy o readmisji z państwami trzecimi. Celem umów o readmisji jest ustalenie zasad powrotu nielegalnych migrantów do krajów pochodzenia lub tranzytu. Do tej pory Unia Europejska zawarła 17 umów o readmisji. Niemniej jednak, obecne propozycje reform polityki migracyjnej wyraźnie wskazują na poszerzenie współpracy z państwami trzecimi i poprawę efektywności realizacji zawartych z nimi postanowień. Ostatnie porozumienie w sprawie powrotów było zawarte w listopadzie 2015 roku z Turcją.

Ponadto, we wrześniu 2015 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt rozporządzenia ustanawiającego unijny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia.

<p>Unijny wykaz: 12 państw UE* już posiada krajowe wykazy bezpiecznych krajów pochodzenia. Komisja proponuje ustanowienie jednego, wspólnego, unijnego wykazu krajów uznanych za „bezpieczne”.</p> <p>Albania:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 7,8 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 8 państw członkowskich już wskazało Albanię jako bezpieczny kraj pochodzenia→ kraj kandydujący do UE <p>Bośnia i Hercegowina:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 4,6 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 9 państw członkowskich już wskazało Bośnię i Hercegowinę jako bezpieczny kraj pochodzenia <p>była jugosłowiańska republika Macedonii:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 0,9 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 7 państw członkowskich już wskazało byłą jugosłowiańską republikę Macedonii jako bezpieczny kraj pochodzenia→ kraj kandydujący do UE	<p>Kosowo:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 6,3 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 6 państw członkowskich już wskazało Kosowo jako bezpieczny kraj pochodzenia <p>Czarnogóra:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 3 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 9 państw członkowskich już wskazało Czarnogórę jako bezpieczny kraj pochodzenia→ kraj kandydujący do UE <p>Serbia:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 1,8 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 9 państw członkowskich już wskazało Serbię jako bezpieczny kraj pochodzenia→ kraj kandydujący do UE <p>Turcja:</p> <ul style="list-style-type: none">→ 23,1 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych→ 1 państwo członkowskie już wskazało Turcję jako bezpieczny kraj pochodzenia→ kraj kandydujący do UE <p>+ Inne kraje, które mogą zostać dodane w przyszłości</p>
---	--

* Austria, Belgia, Bułgaria, Czechy, Francja, Irlandia, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niemcy, Słowacja i Wielka Brytania.

Komisja może bezwzględnie zawiesić obecność państwa w wykazie, w przypadku nagłego pogorszenia się sytuacji w tym państwie, które oznaczałoby, że państwo to nie może już być uznawane za „bezpieczne”.

Zródło: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/background-information/docs/2_eu_safe_countries_of_origin_pl.pdf

Kryzys uchodźczy – działania Komisji Europejskiej

Motorem zmian w polityce migracyjnej był niewątpliwie kryzys uchodźczy, który dotknął Europę w 2015 roku. Ogromna presja migracyjna spowodowała, że kwestia regulacji przepływów migracyjnych stała się jednym z głównych wyzwań Unii Europejskiej.

Jean Claude Juncker- przewodniczący Komisji Europejskiej włączył migracje do 10 priorytetów działań Komisji Europejskiej na lata 2015-2019. W swoim programie Przewodniczący Komisji zapowiedział reformę polityki migracyjnej poprzez:

1. przegląd przepisów „niebieskiej karty” oraz innych aktów prawnych w celu promocji legalnej migracji i zwiększenia atrakcyjności UE dla obywateli państw trzecich,
2. ściślejsza współpraca z państwami trzecimi w zakresie polityki powrotów i readmisji,
3. zapewnienie bezpieczeństwa granic za pomocą rozszerzenia zakresu zadań i zwiększenia budżetu dla FROTENX’u ,
4. walka z handlem ludźmi w oparciu o istniejące przepisy.

W obliczu narastającego kryzysu uchodźczego, w maju 2015 roku Komisja Europejska wystosowała komunikat w sprawie przeglądu obecnego systemu azylowego i migracyjnego pt. „Europejski program w zakresie migracji” - (COM(2015) 240). Celem tego programu jest kompleksowe podejście do zjawiska migracyjnego, które zaangażowałoby instytucje unijne, państwa członkowskie, organizacja pozarządowe, władze lokalne oraz państwa trzecie. Przedstawiony program obejmuje działania o charakterze wewnętrznym jak i zewnętrznym. Program stał się podstawą do rewizji polityki migracyjnej. Oprócz zaproponowanych reform w zakresie migracji i azylu, KE wniosła także całkowicie nowe rozwiązania w celu skuteczniejszego zarządzania tym obszarem, zwłaszcza w sytuacjach kryzysowych.

W krótkookresowej perspektywie pt. "działania niezwłoczne" - Unia skierowała siły na ratowanie życia ludzkiego w basenie morza śródziemnego. Wśród kluczowych zadań znalazły się m.in.:

- pakiet finansowania w celu potrojenia przydziału na operacje „Tryton” i „Posejdon” w latach 2015–2016 oraz na finansowanie ogólnounijnego programu przesiedleń,
- natychmiastowe wsparcie ewentualnej misji WPBiO w zakresie walki z przemytem migrantów,
- przedstawienie wniosku dotyczącego trwałego wspólnego unijnego systemu relokacji,
- przedstawienie zaleceń dotyczących unijnego programu przesiedleń,
- przeznaczenie 30 mln EUR na rzecz programów rozwoju regionalnego i ochrony,
- utworzenie wielofunkcyjnego centrum pilotażowe w Nigrze.

Działania o zasięgu długookresowym zostały podzielone na cztery obszary:

- ograniczenie zachęt dla nielegalnych migrantów,
- zarządzanie granicami przy jednoczesnym ratowaniu życia i zapewnianiu bezpieczeństwa,
- opracowanie silniejszej wspólnej polityki azylowej,

- wprowadzenie nowej polityki w zakresie legalnej migracji poprzez aktualizację i przegląd systemu „niebieskiej karty”, określenie nowych priorytetów polityki integracyjnej oraz optymalizację korzyści polityki migracyjnej dla osób i ich krajów pochodzenia.

Pod koniec maja 2015 roku KE przedstawiła pakiet środków wykonawczych do programu, w którym się pojawiły następujące propozycje:

- wniosek ws. tymczasowego mechanizmu relokacji dotyczącego 40 tys. osób (na podst. art. 78 ust. 3 TFUE), którego celem jest udzielenie pomocy Włochom i Grecji oraz zalecenie dotyczące programu przesiedleń .
- unijny plan przeciwdziałania przemytowi ludzi,
- wytyczne dot. pobierania odcisków palców
- uruchomiono publiczne konsultacje nt. przeglądu dyrektywy ws. niebieskiej karty.

Ze względu na panujące okoliczności we wrześniu KE przedstawiła kolejny pakiet środków wykonawczych do programu:

- wniosek w sprawie nadzwyczajnej relokacji z Grecji, Węgier i Włoch 120 tys. osób, które w oczywisty sposób potrzebują ochrony międzynarodowej (uzupełnienie wniosku KE z maja 2015)
- wniosek w sprawie ustanowienia stałego kryzysowego mechanizmu relokacji dla wszystkich państw członkowskich
- wniosek ws. stworzenia unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia
- plan działania UE w zakresie powrotów i wspólny podręcznik powrotów.

W kwietniu 2016 KE przedstawiła założenia reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego (WESA). Pierwszy pakiet projektów aktów prawnych reformujących WESA zaprezentowano 4 maja, drugi - 13 lipca 2016. W chwili obecnej trwają prace nad odpowiednimi aktami prawnymi w Parlamencie oraz Radzie.

7 czerwca 2016 KE zaprezentowała plan działania na rzecz wspierania państw członkowskich w integracji obywateli państw trzecich oraz zwiększenia wkładu obywateli państw trzecich w życie gospodarcze i społeczne w UE, a także wniosek legislacyjny dotyczący reformy przepisów w zakresie wysoko wykwalifikowanych migrantów przybywających do UE w celu podjęcia pracy, tzw. dyrektywa ws. niebieskiej karty. Ma on na celu reorganizację istniejących przepisów i zwiększenie zdolności UE do przyciągania i zatrzymywania wysoko wykwalifikowanych obywateli państw trzecich.

Co udało się osiągnąć w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji?
14 września 2015 roku Rada po konsultacji z Parlamentem uchwaliła środki tymczasowe ws.

relokacji 40 tys. osób z Grecji i Włoch. Na jego podstawie w ciągu dwóch lat 24 000 osób powinno być relokowanych z Włoch, a z Grecji – 16 000.

22 września 2015 roku zostały uchwalone środki ws. Relokacji 120 tys. osób z Grecji, Włoch i Węgier: decyzję ustanawiającą tymczasowy mechanizm relokacji 66 tys. osób z Włoch i Grecji do innych państw członkowskich, oraz postanowiono, że 54 tys. osób zostanie przeniesionych do innych państw członkowskich na podstawie odrębnych decyzji.

16 maja 2017 roku KE przedstawiła sprawozdanie z realizacji danych decyzji. Okazuje się, że zgodnie ze sprawozdaniem – Polska, Węgry, Austria nie wywiązują się ze swoich zobowiązań, gdyż do tej pory nie przyjęły jeszcze ani jednej osoby.

16 lutego 2016 roku, KE przedstawiła sprawozdanie z realizacji priorytetowych działań europejskiego programu migracji. Odnotowano postęp pod względem wskaźnika pobierania odcisków palców, co jest zasadniczym składnikiem właściwego zarządzania systemem azylowym. Odsetek migrantów, których odciski palców są wprowadzane do bazy danych Eurodac, wzrósł w Grecji z 8 proc. we wrześniu 2015 r. do 78 proc. w styczniu 2016 r., a we Włoszech w tym samym okresie z 36 proc. do 87 proc. Udało się osiągnąć sukces uruchomienia 5 hotspotów w Grecji oraz 6 we Włoszech. Wielu terminów jednak nie dotrzymano i nie wszystkie państwa członkowskie wypełniły zobowiązania.

14 września 2016 Rada ostatecznie zatwierdziła rozporządzenie ws. ustanowienia Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej (PE wyraził swoje poparcie w rezolucji z 6 lipca 2016). Nowa formacja składa się z Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz krajowych organów odpowiedzialnych za zarządzanie granicami. Rozpoczęła działanie 6 października 2016, a jej głównym zadaniem jest opracowanie strategii operacyjnej w zakresie zarządzania granicami i koordynacja pomocy płynącej ze wszystkich państw członkowskich

W lutym 2017 roku uaktualniono plan działania w stosunku do polityki powrotów z września 2015 roku, w którym uchwalono zbiór zaleceń, które mają pomóc państwom członkowskim zwiększyć skuteczność procedur powrotu.

W rezultacie podjętych na przestrzeni 2 lat (2015-2017) reform, polityka migracyjna Unii Europejskiej nabrała innego kształtu: jest wielowymiarowa, oparta o realną solidarność i wspólne podejście w co raz większej liczbie zagadnień, wyposażona w system zarządzania w sytuacjach kryzysowych, posiadająca większy budżet i jest w dużym stopniu zaangażowana w działania zewnętrzne.

Źródła:

http://europa.eu/rapid/press-release_IP-17-350_pl.htm

http://oide.sejm.gov.pl/oide/images/files/pigulki/migracja_i_uchodzcy_27.10.16.pdf

<http://www.consilium.europa.eu/pl/policies/migratory-pressures-old/return-readmission/>

http://www.europarl.europa.eu/atyourservice/pl/displayFtu.html?ftuId=FTU_5.12.3.html

http://www.europarl.europa.eu/ftu/pdf/pl/FTU_1.1.5.pdf

https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/2-years-on-migration_en.pdf

https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/background-information/docs/communication_on_the_european_agenda_on_migration_pl.pdf

https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/background-information/docs/2_eu_solidarity_a_refugee_relocation_system_pl.pdf

https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/background-information/docs/summary_european_agenda_on_migration_pl.pdf

https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package_en

<https://udsc.gov.pl/europejski-program-w-zakresie-migracji/>

Przygotował:

Punkt Informacji Europejskiej

Europe Direct – Poznań

przy Wielkopolskiej Izbie Rzemieślniczej w Poznaniu

al. Niepodległości 2, 61-874 Poznań

tel. 61 8521670

e-mail: europedirect-poznan@irpoznan.com.pl, www.europa-direct.poznan.pl

